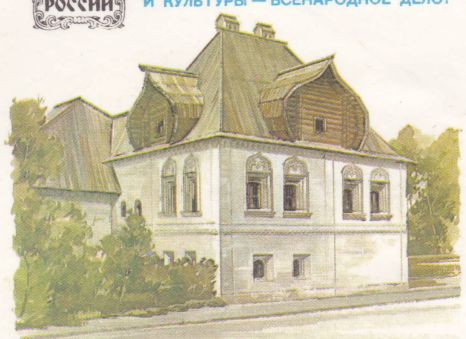

66

№14

ПАМЯТНИКИ
РОССИИ

ОХРАНА ПАМЯТНИКОВ ИСТОРИИ
И КУЛЬТУРЫ — ВСЕНАРОДНОЕ ДЕЛО!

г. Горький. Палаты Пушкинова.
Памятник архитектуры XVII—XVIII вв.

Куда Київ - 42
проект Тирного, 50.
Редакція газети „Сільські Вісті“

Кому _____

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
298046

Відділення одн. Шаргородський
с. Тисмежів
Московська Єлизавети Троханівська

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

До редакції "Львівські Вісті"

На щот Сталінізму, про голода'33-34:"

Я маминького пам'ятаю ядартко заглав свитоматку
а мені приніс цукерок оуї- казва ще тільки було
оплати. Потім відали зерно на заготовку а на
решті прийшли не добрі люди все пограбували
до зерно. Залишилася хата на голод. Я маминька
5 років було мені літом шукала дур'яків для
свого пропитання, але трудно було знайти до
все поваривано кропива, лодода, цзавейв, хрін.
Я була пухша як ватила не знаю. Самій цвітути
час нестатки, оплаті робота суткалис фізична.
Пішуть що співали і я співала була вже тісна
докраданя, але люди дружки були і раділи сонцю
і дур'яді. А тепер люди ситі все є але не мають
вди воки мамі а сладашого закловбують частіше
хаються з мерзят за ніщо всякого зла народне
Від такого прошивала я захворіла в раному
віці. Як тільки не збиткуються на ді мною.
Дерево моє рудюють, огорожу лопують, козу не
давали пастти. Навіть сваха задрала дочку

соді у радість, а до мене хворої не пускає.
За свою одігу я просила вищих інстанцій.
Що допомагає мені. А по цьому Євгенові
никому ніяк не можу дізнатись допомоги?!
Зверталась я вже до Вас відповіли мені щоб
я сама з нею ладила. Коли б могла тоб
ладала. Коли приходили до мене за чим я
ніколи не відмовила задаруть все що ми чим
мені не допоможуть, хоту чужих прому
з плачем якщо потрібна, мені за свої доріжки
Тепер тяжке становище хвора не дає всього
робити в самотності. Радянський Закон всі види
добра створив а хто його виконує? Саме гірше всі
тут трудно добитись чого потрібно. Молодим стра^д
жиста. А ми для своїх дочок придумали трудний
способом обести. Проводили там ремонті спочув^а
Тисячі куштує нас. Заповіт зробила і догку
щоб нам допомагали. Та свиха не пускає ні в
хату ту, ні мені допомогти, я весною описала це
і в арочіт пісала. Добрі люди там дали на

допомогу, та де там нічого в селі не доб'ємось.
По твого гора закляють тебе;!

В селі мало молоді я замислила свою дитину
не для когось щоб була наймичкою, а мою
комішницю. Вивчила робить Глав-бухалтеру
в мені не тільки горе хого хоче старого
хворого і всяко дубаві поливають ходати
є що і довго летять не дветімі, але ніхто
такого не робить як мені ця сваша. Заборонів
не навідала при хворобі коли я приходила
до них то навіть була мене ошурива.

В допомогу дітей керуєкала. Я попросила
допомогти постройти на обестю мене
вже пучує до мама потерла. Але
заморозили в селі. Як хоч а потрідно
там стройти до обестю широко вулиця
центральнона іде до цвентара і тракторного
стану. Близько до мене, я ж в свої хаті
нікуда не піду бо хетка до кого як я окрего
і таке варабляють. Що до курат по перше

не візьмуть і опасно з такими заходами.
Тому уперлись за літо не строїти як було
імалічено Київським Агропромом допомог
А ми викрутили мені мозги прийшло
що прийняли піри вони на чутілі
запропонували продат об'явили що дами
воколікудишине протів сільських хатів.

Але близько сваш. Вони її в таку обіду
не дадуть як мене замисли. Що
місяцями нікого до мене немає. Як овіно
робота тяжка в городі то їх ніколи не
подакши як обдусиши тоді забере
А як задолго тяжко то до Того ридай
сама сусідів нема до голови до телефону
не іда на твоє горе вона дивитись не
хоче?! Якби ще її іти робота ^{дока} то
тих вона лодать. Мені ще ~~цот~~ хести
пополняють подривають. Таке життя
моє. Приїде з Маргорода Юриса то
робить що вона хоче. Своїх вимог не

ставають що йому написали всім і інстанціям.
Казав тепер що я немаю права до обеснги
за яке насталою. Чому? дідуся одходила мама
до смерті була у мене всі замки мої там
ще цоєв в у хаті в хліві. Пляхого в в селі
не була. А що заровім робила то було його
виповниши. Чи дадуку було обійти до смерті.
А так воно до мене стосується. Я викупу
великого не прошу тільки допомогти
мені по старості і хворобі. В селі обеснган
з городу, потрідно його одробляти а сила в
мене славі. Хвороба не безпечна поліартрит
і гіпертонія і унутрехі можуть зівсім попови
жити. Плязі теж голод буде і всячина.
Щоєв те і в хаті у мене є. А як би
по совісті? як немає сваха є жалітосє
то не можна щоєв придумати щоб
вийти з такого положення?!

Запропував мені Чоріст передавати
діти в суд за що? сик у Вімаші робить

За купівлі кожного великого чина 15 тисяч. Це майже баринське нам Київське кенте
до не поспішає здружити і помістити стили одні

Фізичну роботу допомає по можливості.
Колі мені тяжко. Дочка як засуджена
у тещі вона не по спорі і не по цюже
хоче, часу в неї не вистає до все сама
повинна робити кругом в колгоспі і дома.
Тому я хотіла щоб дитини і сама могла
і дитинку прислати навідаючи як в її посила
ла до дідуса. Прошу Вас якщо зможете
те допомогти йому гору то зорієта на
розбор не присилайте кой мені хворих
нервів не нує?! Тут якщо суд то
на виховного свого саме більше всім
ваша. Так спаскуди те свєтя що вте
вони зівсім нічого не вартє. Там були люди
наші предки і раду мають всім добре а їм зле.
З прозьбою і повагою до Вас. Московчук
Єлизавета Трохимівна і Тасинки Маргородська
Віжицка обч. Загість допомогти зрадіт
1) 3 тисячі затрачені на ремонт будівель
2) Загарбали вигодувать дитину в не волю.